

Izhaja 1. dné
v mesecu in
veljá za vse
leto 2 gl. 40 k.
za pol leta
1 gl. 20 kr.
Po pošti: za
vse leto 2 gl.
60 kr., za pol
leta 1 gl. 30 kr.

VERTEC.

Naročnina
naj se naprej
plačuje in
pošilja ured-
ništvu v šent-
peterskem
predmestji
hiš. št. 15 v
Ljubljani.
(Laibach).

Časopis s podobami za slovensko mladost.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1872.

Leto II.

ica poje, koj utihne,
Premišljuje žalostno,
Nedovoljna séréno vzdihne,
Razodene tožbo to:
„Kaj pomaga, če znam peti,
Pa obleko slabo 'mam!
Moje petje, kdo će vzeti?
Za obleko mu ga dam!“

Tica in cvetlica.

Cvetka v grédi se pomaja,
Solze toči tihoma,
Lepo si podobo graja,
Ker glasiti se ne zna.
„Kaj je moja ta lepota!
Mutasta le tù stojím,
Svet je zame le pustota,
Žalostna na njem živím.“

Stvarnik pa obe umiri,
Tako jima razloží:
„Nehajo, da ti prepiri,
Osrečujta mi ljudi!
Tica ti prepevaj milo,
Cvetka pa razevitaj cvet,
To obema bo teknilo,
Čislal vaji bode svet.“

A. P.

Zaupaj v Bogá in on ti bode pomagal.

Proti koncu pretečenega stoletja se je vnela na Francoskem huda černa vojska. Vse, kar je bilo lepega in kerščanskega, razdjala je divja druhal brezbožnikov. Kdor koli se je za pravega kralja in kerščansko vero potezal, moral je neutegoma popustiti vse svoje premoženje in bežati v tuje daljne dežele, če je hotel, da ga niso brezverni divjaki v svojo pest dobili in umorili. — V tej žalostnej dobi je živel v Lotarinskem okraji bogat grajšček Stermogorski, kateri je imel mnogo posestva in je s svojo ženó in edino hčerko prav zložno in zadovoljno živel. Bila je ta družina celej okolici v lep izgled. Vsi trije so živeli prav mirno in pobožno, in so bili posebno do revežev usmiljenega sercá; nihče ni šel prazen iz njihove grajščine.

Cela tri leta je že nesrečna vojska po drugih bližnjih krajih divjala, toda v tej tihej dolini jej še ni bilo traga. Gospod Stermogorski je znal s pomočjo previdnega gospoda župnika svoje podložnike varovati pred hudobnimi vdeleževalci strastnih puntarjev. Al čez tri leta je vendar prišel tudi za te prebivalce žalosten čas poskušnje.

Bila je temna noč. Le tù in tam se je kaka zvezdica blisketala izza gostih oblakov na visokem oboku nebá. Vse okrog gradú je bilo tiho in mirno, ravno tako tudi v vasí. Bilo je, kakor pred kako bližajočo se nevihto. Sôve v bližnjem pečevji so upile v enomer s svojimi votlimi glasovi, kakor bi naznanjevale kako bližnjo nesrečo. Pa, vsajta tudi ni izostala. — Pobožna družina v gradu je ravno opravila svojo večerno molitev in se ravnala k počitku, ko nekdo z vso močjo poterka na vrata. Bili so gospod župnik, grajskega gospoda dobri prijatelj. Po kratkem razgovoru so povedali Stermogorskemu strašno novico, da so puntarji prihruli v bližnjo sosesko, da nameravajo še necoj tudi v ta kraj pridreti ter grajščaka in njegove podložnike napasti. „Bežite tedaj urno, dokler je še čas,“ nadaljujejo gospod župnik, „noč je temna in ravno ugodna za to!“ — Strah grajščinskih in zvestih podložnikov, ki so med tem že tudi slišali od bližnje nesreče, moje pero ne more popisati. Naglo in brez vsega obotavljanja zapové Stermogorski najpotrebniše reči v voz znositi, vzame svoje prihranjene novce, se posloví s svojo ženo in edino hčerko od gospoda župnika, ki iz ljubezni do svojih sebi izročenih ovčíc niso hotli pobegniti, vsedejo se v voz ter naglo odderdrajo iz svojega ljubljenege domačega kraja.

Stermogorski je izročil grajščino pri svojem odhodu gospodu župniku in svojim zvestim poslom, katerim je toliko povedal, da gre v daljno mesto zaradi nekíh posebno važnih opravil. Pa posli so berž uganili, da bodo težko še kedaj vidili svojega ljubljenege gospoda z njegovo gospo in tolikanj prijazno hčerko. Molčé pa jokaje so se tedaj poslovili in to zares — zadnjíkrat od svojih preljubljenih. — Čez kake štiri ure potem je res prihrula tropa razuzdanih in brezbožnih puntarjev v to mirno dolino. To se ve, da se polasté najpred grajščine ter iščejo Stermogorskega po vseh sobah. Ko ga pa nikjer ne najdejo, razpodé posle, in se polasté vsega, kar dobijo v svojo pest; naposled vlomijo še v vinski hram, kjer pijejo in razgrajajo do belega dné. — Med tem, ko ti hudobneži neusmiljeno šarijo po grajščini, bil je Stermogorski s svojo družino že precej blizu meje tuje dežele. Stari hlapec Urban, ki je že od mladih nog služil v gradu, poganjal je hitra konjiča, da sta bolj po zraku kakor po cesti tekla.

Pa nesreča jim je bila za petami. Komaj kako uro pred mejo tuje dežele prehití je druga tropa prekucuhov, ki jim pobere konje in voz z vsem, kar je bilo v njem. Stermogorski je bil vesel, da je še živ ubežal s svojo ženo in hčerko čez mejo v tuje mesto. Ali kaj jim je bilo tù početi brez vsega premoženja in prijateljev? Od strahú še komaj na pol živi se jokate gospa in hčerka tako milo, da bi se ju tudi največi brezbožnik moral usmilíti. Stermogorski ju tolaži in pravi: „Zaupajte v Bogá, on nas je obvaroval pred hudo smertjo, pa bo tudi tukaj skerbél za nas, ter nas preži-

vel. Bog je dal, Bog je vzel; njegovo sveto imé bodi češčeno!“ — Kdor ni še nikoli kaj premoženja imel, ta si še misliti ne more onih britkih občutkov, ki je imajo taki, kateri v enej samej noči ob vse svoje z velikim trudom in varčnostjo pridobljeno premoženje pridejo. K sreči je odnesel Stermogorski zlato uro, žena in hči pa nekaj dragotin, ki ste je imeli pod obleko skrite. Ostali so tedaj za nekaj dni v mestu, da se odpočijejo od prestanega strahú, potem se pa podajo dalje v nemške dežele in sicer v neko malo mestice takraj Rena. Tukaj so bili sicer varni pred hudobnimi puntarji, ali pošli so jim že denarji in nastalo je vprašanje: odkodi živeža v tem neznanem kraji? Pa Bog svojih ljubljencev nikoli ne pozabi, in tako je bilo tudi tukaj. Soznanil se je Stermogorski z gospodom župnikom tega kraja, kateri mu svetujejo, da si naj v tej zadregi z učenjem francoskega jezika pomaga. Vedeli so častiti gospod župnik za mnogo staršev, ki bi bili radi svoje otroke kakemu verlemu učitelju izročili; za ta posel so tedaj vsem Stermogorskega priporočili. — Stermogorski se je te službe tudi rad poprijel; učil je cela tri leta otroke z veliko marljivostjo, ter si tako pošteno služil živež zase in za svojo družinico. Ni pa učil otrok samo francoskega jezika, ampak vzrejal jih je tudi po želji njihovih staršev prav po kerščanski. Učil jih je zraven jezika tudi vednosti, katere so vsakemu človeku v njegov dušni in telesni prid. Njegova gospa tudi ni deržala križema rok, temveč učila je deklice plesti, šivati, vezti in še mnogo drugih ženskih del; pa jih je tudi pri vsakej priložnosti vadila lepega vedenja in pobožnega življenja. Tako so jim minula tri leta v najlepšem mirú in zadovoljnosti. Vsi ljudje, ki so je poznali, so je tudi cenili in zelo spoštovali.

Bogu se je že zadosti zdelo poskušnje za blagega Stermogorskega, toraj ga je sklenil k sebi poklicati. Truden svojega novega in težavnega stanú, kateri ni bil nič kaj primeren njegovemu slabemu zdravju, zboli prav hudo. Zdravnik pride in mu prav odkritoserčno pové, da naj se pripravi za smert. To žalostno poročilo je blago ženo tako pretreslo, da vsa zgubljena pade na stol in milo zdihuje. Uboga hčerka se glasno joka in s sklenjenima rokama prosi zdravnika, da bi ozdravil bolnega očeta. Stermogorski pa sprejme zdravnikove besede ves udan v voljo božjo, ter prosi, da bi mu poslali po gospoda župnika, ki bi ga pripravil za večnost. Rozika, tako je bilo imé hčerki, gre berž po duhovnega gospoda, a zvesta žena poklekne k postelji ter prosi ljubega Boga, da bi vendar še podelil ljubo zdravje njenemu soprugu. Pa — volja božja ni bila.

Ko je bil Stermogorski previden s svetimi zakramenti, čutil se je nekoliko boljšega. Oberne se tedaj k svojej ženi in reče: „Ljuba moja sopruga! serčno se ti zahvalim za tvoje skerbno in ljubeznjivo ravnanje z menoj. Bog naj ti obilo poverne tvojo ljubezen in vse, kar si mi kedaj dobrega storila! Ostani tudi zanaprej še tako dobra ter zaupaj v Boga, on te gotovo ne bode zapustil. Posebno pa ti priporočam najino ljubo hčerko Roziko. Bodí jej tudi zanaprej lep zgled pobožnosti; varuj in brani jo pred posvetnimi zapeljivci ter skerbi, da bo v vseh dušnih lepotah tebi popolnoma enaka.“ — Potem se oberne tudi k Roziki in jej reče: „Ljuba Rozika!

priporočim ti, da svojo mater tudi po mojej smerti ljubiš in jo tako spoštuješ, kakor četrta božja zapoved veleva. Če boš spolnovala tudi zanaprej to zapoved, ti bo Bog gotovo dal, kar je vsem dobrim otrokom obljubil. Vedi, da podlaga vseh lepih čednosti je ljubezen do Boga. Če hočeš kedaj za menoj priti, spolnuj vse njegove zapovedi in boj se Boga tudi z najmanjšim grehom razžaliti. Ako boš Boga zvestó ljubila, srečna boš vse svoje žive dni. Če bi te pa pri vsem tem vendar-le kake nadloge zadele, spomni se, da je naš odrešenik še več moral preterpeti in da ravno ternjeva pot pelje v nebesa. Naš obstanek in naše plačilo ni na tem svetu; vsakega pravega kristjana še le v nebesih čaka plačilo, katero nam je naš Zveličar sam pripravil. Zdaj pa ljuba hčerka prejmi moj blagoslov.“ Pri teh besedah jej položi bolni oče svoji roki na glavo in moli za njo k nebeskemu Očetu.

Po končanej molitvi mu duhovnik dajó križ v rokó, katerega spodobno poljubi in na persi položi. Potem molijo z objokano ženo in zapuščeno hčerko navadne molitve pri umirajočih, katere tudi bolnik s slabim glasom za njimi moli. Po molitvah Stermogorski še enkrat vzdihne, rekoč: „Moj Bog in Stvarnik! v tvoje svete roke izročim svojo dušo. Jezus! Marija! Jožef! sprejmite jo v nebesa!“ — in umerje.

Milo, milo ste se jokali mati in hči pri mertvaškem odru svojega ljubelega supruga in očeta. Hvaležni mestjani pa so ga žalostnega serca spremili na pokopališče in mu postavili lep spominek, sveti križ, katerega so hvaležni učenci in učenke z lepimi vencí ovili.

Ko se mati in hči nekoliko potolažite nad to veliko zgubo, bila je zdaj njuna prva skerb, kako se boste zanaprej preživele. Rés je, da ste si v treh letih z varčnostjo nekoliko novcev prihranile, pa s tem ni bilo mogoče dolgo shajati, ker dragina je bila velika. Posvetujete se tedaj s priljubljenim gospodom župnikom, kaj jima je storiti. Previdni gospod župnik preišljujejo sìm in tam, naposled pa pravijo: „Meni se zdi, da bi bilo še najboljše, ko bi dali svojo hčerko k dobrim in kerščanskim ljudém v službo, kjer bi si s pridnostjo, pohlevnostjo in drugimi lepimi lastnostmi, kmalu pridobila ljubezen svojih predpostavljjenih, kateri bi znabiti vendar pozneje za njo skerbeli.

To se vé, da se mati niso malo vstrašili tega nasveta, pa ker vidijo, da bi jim bilo po tej poti najlože pomagano in dobri gospod župnik sami obljubijo, da hočejo hčeri službo poiskati, dovolijo naposled v to. Gospod župnik so svojo obljubo tudi kmalu spolnili. — Bogat grof V . . , ki je bil že od otročjih let njihov prijatelj, pisal jim je, da potrebuje za svojo dvanaajstletno hčerko tovaršico, katera bi bila lepo vzrejena in vsaj eno leto starejša od nje. Omenil je tudi zraven, da bi mu bila kaka sirota posebno všeč, za katero bo po očetovski skerbel, ako se bo rés lepo vedla. — Gospod župnik naznanijo udovi še tisti dan to ponudbo, ter jej v tolažbo še povedó, da je pobožna grofinja tako dobra, da bo Roziki tako rekoč druga njena mati. Tudi Roziki je bila ta ponudba všeč; vsaj je že pri očetovej smerti sklenila v kako službo iti, da bi s prihranjenimi krajcarji materi vsaj ne-

koliko pomagati mogla. — Prišel je britki dan ločitve. Pobožna mati so blagoslovili svojo ljubo hčerko in jo še lepo podučili, kako mora tudi v tujem kraju Bogu služiti, ako hoče, da bo srečna. Dobra Rozika je obljubila vse njihove nauke si globoko v serce vtisniti in se vselej po njih ravnati. Po kratkem in serčnem poslovilu vsede se hčerka v voz in se odpelje z neko staro sorodnico omenjenega grofa v daljno grajščino.

Rozika se je kmalu privadila tujega kraja. Njena lepa obnaša se je gospodu in gospej tako dopadla, da so jo kakor svojo hčer ljubili; ž njihovo hčerko pa ste se tako radi imeli, kakor bi si bile pravi sestri. Prav srečno in zadovoljno je živela. Pri vsej tej sreči pa ni pozabila nikoli svoje matere. Pisala jim je vsaki mesec in jim poslala vselej nekoliko svojega prislužene-ga plačila. Njena hvaležnost in ljubezen do matere grofinji ni dolgo skrita ostala, in večkrat jej je dala kakšen dar za njeno ubogo mater.

Tako je Rozika preživela zopet tri srečna leta. Pa časi in okoliščine se spremenijo. Grofinja, ki jo je v resnici kakor svojo lastno hčer ljubila, nenadoma zbolí in umerje. Ker se grof ni hotel z oskerbovanjem svojega gospodarstva pečati, izročil je ta posel svojej sestri. Toda ta ženska ni bila v nobenej reči rajnkej grofinji podobna. Bila je togotna in črna, posebno pa je Roziko čez vse sovražila. In zakaj? Vidila je namreč v svojo sramoto, da so domači in tuji Roziko bolj čislali nego njo. Dokler je grofinja še živela, branila jo je pred hudobnico, ali zdaj ni imela Rozika nikjer nobenega zavetja. Grof, ki se je le z drugimi rečmi pečal, in ni veliko domá bil, ni mogel vedeti, kaj se godí v hiši.

Mnogo hudega je že Rozika po smerti grofinje mogla prestati, pa vse je voljno in brez godernjanja prenašala. Ko pa hudobna in zavidljiva nova gospodinja le prehudo ž njo ravna, se je usmili grofova hčerka, ter prosi očeta, da naj hudobno teto nekoliko posvari. Pa kaj stori hudobnica? Ko jej grof njeno gerdo obnašo očituje, zahteva prav odločno, da mora Rozika iz službe, ali pa ona grad zapusti. Rozika je slišala te besede, in ni hotla da bi bila zarad nje razpertija med domačimi. Šla je nekega dne h grofu, lepo se mu zahvali za podeljene dobrote, ter ga prosi, da raje njo iz službe pusti, nego da bi šla njegova sestra iz hiše. Grof jej obljubi, da bode skušal sestro pomiriti, kar se je tudi zgodilo, toda vsa njegova prizadevanja so bila zastonj. Ko grof vidi, da sestra ne odstopi od svoje besede, in dobra Rozika v takem sovraštvu živeti ne more, se jej tudi on lepo zahvali za ljubezen, ki jo je skazala njegovej hčeri, priporoči jo božjemu varstvu in jo prav bogato obdaruje. Po priserčnem slovesu od mlade grofinje in s solznimi očmi zapusti Rozika grajščino, v katerej je toliko prijetnih dni preživela, ter se poverne k svojej materi.

Domu k materi prišedši jim razloži vzroke, zavoljo katerih je morala grad zapustiti ter pravi, da bode zdaj ostala doma, in svojej dobrej materi stregla ter jim tako njih težave lajšala. — Rozika je z denarjem, ki ga je dobila od grofa V., nakupila različnega blaga za ženska oblačila, katero je potem z materjo prav pridno izdelovala in prodajala. S tem delom ste si toliko zaslužile, da jima ni bilo treba stradati, in še marsikak krajcar ste si

prihranile. Ker se je Rozika prav lepo vedla in je svojo mater čez vse ljubila, so jo vsi ljudje radi imeli in jej dajali vsaki dan več zaslužka.

Tako je Rozika zopet eno leto prav srečno preživela pri svojej materi. Dasiravno je imela veliko dela, hodila je vendar vsaki dan k sv. maši; kajti dobro je vedela, da brez blagoslova iz nebes, je vsako delo prazno in zastonj.

(Konec prihodnjic.)

Mesec maj ali véliki traven.

Otroci! kako vam bi pač mogel vredno naslikati vso spomladansko krasoto, v katero je narava povila mesec maj ali véliki traven? Tisoč in tisoč pesnikov je vže prepevalo o majejev krasoti in občudovalo čarobno milino, s katero je natvora ozaljšala to prijazno spomladansko dōbo, katero vsako leto željno pričakujejo stari in mladi. In zares! kdo bi ne bil vesel tega prijetnega letnega časa, v katerem solnce tako prijazno sije na zemljo in njegovi topli žarki povsod vzbujajo novo življenje. Otroci! le poslušajte, kako prijetna godba ptičic se razlega po zelenem gozdu in kako veselo bernijo in šumljajo marljive čebelice in drugi žužki po cvetočih travnikih in livadah. Dokler koli bodo živeli ljudje na svetu, tako dolgo se bode tudi prepevala slava majejev krasoti in Stvarniku, ki je ta mesec tako lepo ozaljšal s cvetjem in zelenjem. Mesecu maju veljajo iste besede kakor pesništvu, od katerega nam neki slavni pesnik pravi, da bode zamerlo še le s poslednjim človekom na zemlji. Mesec maj je že sam na sebi najlepša pesem, katere človek ne more nikoli ustvariti; uživati njegovo krasoto in sladkost pa more vsako človeško serce, ako še ni skoz in skoz popačeno in popolnoma brez vsega občutka. Kdor ostane merzel in neobčutljiv pri pogledu majeve lepote, ta pač ne pozná življenja in tudi ne vé, kaj je zelenje, rast in cvetje. Mesec maj je najlepša in najveselejša dōba celega leta; zrak v tej dōbi je zdrav in čist, narava je polna najlepšega cvetja in prijetne vonjave. Otroci, poglejte! tam le nesó bolnega starčeka vèn iz hiše na prosto naravo; vso zimo je prosil dobrega Boga, da bi mu dal učakati to veselo spomladansko dōbo. Danes se je pervikrat po dolgej bolezni zopet vsedel na leseno klo-pico pod domačo lipo, mlado zelenje dobro dé njegovim očem in solnce mu pregreva premerte ude. Tam na zelenej trati v sredi vasí se je zbrala vesela, brezskerbna mladina, ter skače po mehkej travi in se igra, kakor se je igrala lanjsko in predlanjsko leto in kakor se je igrala mladina pred sto in sto leti. Tako se je pač igral nekđaj tudi bolni starček, ki sedi tam na klopici pod lipo, v onih srečnih otročjih letih, ki mu zdaj že skorej uhajajo iz spomina. — Z veseljem te tedaj pozdravljamo, preljubi maj! Pridi in osrečuj naše oči z zelenjem in prijetno vonjavo; razveseljuj nam ušesa s sladkim in milim petjem drobnih in veselih tičic, ki so prišle v nebrojnem številu zopet nazaj v naše mile domače kraje in nam prinesle novo veselo življenje! Dà, dà, kako žalosten bi bil pač svet, kako dolgočasen, kako mertev bi bil najlepši kraj, ako ga ne bi oživljale drobne in vesele tičice s

svojim milim petjem, to lahko spoznate otroci, ako se le enmalo spomnite nazaj na tiho in merzlo zimo.

Pojdimo tedaj tudi mi ven v božjo naravo — v ta velikanski tempelj božji — tje na zelene in s cvetjem okinčane livade in še dalje naprej, tje proti zelenemu gozdu, ter pogledjmo, kako veselo vse raste in cveté. — Komu pa neki razvija narava ravno zdaj toliko cvetja in komu puhti prijetna vonjava po zelenih logih in cvetočih livadah? Čimu neki so se porazdelile tičice pevke po smerekah in bukvah, ter od zgodnjega jutra do poznega večera tako veselo drobniijo svoje mične pesmice, kakor bi hotle pozdravljati

kraljico vesoljne narave? Tako me bode morda vprašal ta ali uni izmed vas, ljubi moji otročiči! Pa le počakajte, ljubi moji, povedal vam bodem tudi to, zakaj je narava ravno mesec maj ogernila z najlepšim cvetjem in zakaj ravno v tem mesecu kraljuje najslajše veselje in zlati mir, ki se prelija v nas iz spomladanske prirode in nas povzdiguje nad žalostno vsakdanjnost tje gori v nebeške višine. Ali ne veste otroci, da se danes pričnejo vesele „šmarnice“ nebeškej kraljici Mariji v čast in slavo? Ali ne veste, da je mesec maj Marijin mesec? To najlepšo dōbo celega leta posvečuje narava našej preljubej materi Mariji, ki je kraljica

nebeške in zemeljske slave in najlepša cvetlica kerščanskih čednosti. Otroci! ali ste si že naredili oltarček v hiši, kakor ste ga imeli dosihdôb in kakor ga imajo še zmiraj po kerščanskih hišah ljudje, ki še niso pozabili popolnoma na Bogá in na Marijo, ki je naše najslajše upanje, naše življenje in tolažba, bodi si v bridkih ali veselih dnéh. Njej v čast in slavo se je okinčala zemlja po dolgem zimskem spanji s cvetjem in zelenjem, njej v čast puhtijo cvetlice prijetno vonjavo po vsem širokem svetu in njej v slavo drobnijo vesele tičice svoje mične in nedolžne pesmice. In če angeljski kori, narava in vès svet pojejo slavo Mariji, najlepšej cvetlici, kako bi se pač mogla pogrešati pesem in tiha ponižna molitev v naših sercih, v katero si smo že v mladostnih svojih letih zapisali njeno sladko imé: Marija.

Pojdite tedaj otroci z menoj tje doli v prijazno cvetočo dolinico na pisane travnike in livade, da natergamo najlepših cvetlic in spletemo vence, s katerimi si bomo ozaljšali podobo Marije. Glejte tam doli se že vračajo nedolžne deklice utrujene domú, glavo in roke vse polno lepih cvetlic, šopkov in vencev. Nikjer nobene podobe naše sladke matere Marije, bodi si v cerkvi, domá ali v znamenjah ob cestah in potih, ne bote našli ta mesec, da ne bi bila ozaljšana s cveticami in zelenjem. Tako je prav! povsod naj se vidi, da smo vredni čistilci Marije, in da se ne sramujemo očitno pred vsem svetom pokazati, kako gorí naše sercé iz ljubezni do Nje, ki nam je mati našega odrešenja. Povsod in pred vsem svetom, brez strahú in sramovanja, pokažimo živo vero do onih svetih skrivnosti, katere nas uči naša prava katoliška cerkev.

Solnce zatone in dela se večer. Otroci! zdaj se pa le vernimo zopet domú, da ne zamudimo priljubljenih „šmarnic“ v cerkvi. O kako lepa je danes Marijna podoba tam le v stranskem oltarji, in koliko njenih zvestih čistilcev ima danes cerkev v svojih svetih prostorih! — Čuj! zdaj zadoné orglje in sveto pobožno petje se razlega po cerkvenem hramu. Kako bi pač mogel človek, ki ima občutljivo sercé, mertev tukaj stati in poslušati to pobožno petje, da ne bi tudi on svoj glas pomešal med druge vbrane glasove in iz globočine svojega serca pel:

Marijo hvalite

Vsi verni jeziki,

Na nebu svetniki

Jej hvalo glasite!

Nebo ti je dalo

Vseh milost dražčice,

Pletejo zvezdice

Ti krono prezalo.

Marija cvetlica!

Si lil'ja prebela,

Vsa serca si vnela

K' si božja rodnica.

Kralj, o češčena!

Ki v angeljskih glasih

V vseh krajih in časih

Si péta, blagrena.

Hvalite Marijo,

Hvalite, hvalite;

Hvalite Marijo

Hvalite!

Takó, ljubi otročiči! šmarnice so minule in podali se bomo zdaj k počitku. Želim vam prav lahko in sladko noč in jutri mi bote povedali, kaj vam se je senjalo od prijetnega meseca maja, kakor tudi od cvetlic, šopkov in vencev, ki ste je darovali najlepšej cvetlici Mariji. Bog dal, da bi se videli zopet zdravi in veseli, pa da bi tudi moj „Vertec“ vsaj nekoliko pripomogel k Marijinej časti in slavi!

Ivan T.

Mali tičji lovec.

(Dvogovor.)

Peter. Mati, mati, glejte lepega tička, ki ga imam v roki!

Mati. Tiča imaš? Kje si ga dobil?

Peter. Našel sem danes v vertnem plotu gnjezdo, in čakal sem, da je bil mrak; potem sem se tiho tje splazil, in nagloma sem ga zgrabil za peroti.

Mati. Kaj pa je bilo v gnjezdu?

Peter. V gnjezdu so bili njegovi mladiči; ah, tako majhni tički, ki še perja nimajo.

Mati. In kaj bodeš zdaj s tem tičem počel?

Peter. Hočem ga djeti v kletko, in jo zunaj pred okno obesiti.

Mati. Kaj pa ubogi mladiči? Kaj bode ž njimi? Kdo je bode redil?

Peter. O, tudi po te hočem hitro iti, rediti mi je mora starka.

Mati. Počakaj, Peter! Popred te hočem še nekaj poprašati. — Če bi se našemu kralju dopadlo, pa bi tebe, tvojo malo sestrico in tvojo mater v tesno izbico zaperl, kako bi bilo tebi pri serci?

Peter. Oj, draga mati, to bi mi bilo hudo, zeló hudo! Jaz bi milo zdihoval, jokal in žaloval do smerti. Pa kaj takega naš kralj vendar ne bode storil.

Mati. Storil bi, storil, ako bi bil on tako neusmiljen in grozoviten kakor hočeš biti ti s tičem in njegovimi mladiči. Ali hočeš zdaj še iti po mlade tičke, in je v kletko zapreti?

Peter. Ne, mati, tega nočem storiti. Prizanesite mi, da sem z ubogimi živalicami tako neusmiljeno mislil ravnati. Nisem bil dobro prevdaril. Glejte, izpustil bodem starko, da poleti zopet k svojim mladičem.

Mati. Takó je prav! Pa ne zabi nikoli, da je tudi živali Bog ustvaril, da se veselé življenja; gerdo bi bilo od nas, ako bi jim hotli njihovo kratko življenje greniti.

Poslovenil L.

Spanje in smert.

V lepej bratovski ljubezni spojena sta popotovala nekega dné angelj počitka in angelj smerti po solznej dolini. Prišla sta na neko visoko goró, ter skleneta, da bota tukaj tudi prenočila.

Solnce je že zatonilo za goró in večerni mrak se polagoma, kakor pomladanska megla, razprostira čez zemljo, ter zagrinja hribe in doline v svoje černo ogrinjalo, prižigaje svitle zvezdice na visokem nebeškem oboku. Večerno zvonjenje je že davno umolknilo po vaséh in povsod je tiho in mirno na nebu in na zemlji.

V sladkej nebeške ljubezni objeta sedita angelja na visokej gori, katero sta si izbrala v prenočišče. Svitle zvezdice se lesketajo na nebu in nad njimi

plava luna, kakor kraljica migljajočih lučič na nebeškem stropu. — Zdajci se vzdigne angelj počitka, razprostre svoji beli roki, ter razliva nebeški mir po vsej zemlji in ga trosi po kraljevih palačah kakor po revnih bajtah ubozeга siromaka. Bolniki ne čutijo terpkih bolečin, otožnim se odvalí pekoča serčna rana, reveži pozabijo nadležne skerbi in vsem plešejo divne prikazni v sladkih sanjah pred očmi. Tudi jokajoče dete v borney posteljici poleg svoje revne matere se utolaži; nebeški mir mu lije po cvetočem licu in mu boža svilnate obervce in rumene laske nad nežnim rujavkastim čelom, dokler ga popolnoma ne zaziblje v sladke sanje.

Spolnivši svojo dobrodejno nalogo vsede se angelj počitka k svojemu tovaršu rekoč: „Glej, kako srečni so zdaj vsi ljudje na zemlji! Zazibal sem je v sladke sanje, in ko jutranja zarja napoči, hvalili in častili me bodo od sladkega spanja okrepečani in na novo oživljeni človeški rodovi. Kako je pač sladko na tihem osrečevati človeški rod in kako srečni smo nevidni poslanci dobrotljivega Boga. Zares je lep in častitljiv naš skrivnosten poklic!“

Angelj smerti boleče posluša svojega tovarša, solza mu zalije žareče oko, globoko vzdihne in pravi: „O, zakaj ni tudi meni dana enaka naloga, kakoršno imaš ti, da bi osrečeval ljudi in se radoval svojega dejanja! Tebe časti in hvali človeški rod, veselí in raduje se, ter te željno pričakuje, da mu spremeniš solzno dolino v rajski sènj. Blagor tebi tovaruš počitka, a gorje meni, ki ravnam tvojemu dejanju ravno nasproti. Ljudje me imajo za najhujšega sovražnika, tresejo se pred mojim imenom in strah in groza je obdaja, kedar izvršujem svoj poklic!“ Tu obmolkne smertni angelj in žalostno pobesi svoje čarobno-černe oči na snegobelo obleko, solze kakor biseri se mu uderó po svitlem obličji.

Angelj mirú in počitka, ganjen mile tožbe svojega tovarša, tolaži ga, rekoč: „Preljubi moj bratec! Ne toži in ne žaluj; vsaj imaš tudi ti blagoslo in častno nalogo. Mar ne hvali in ne časti tudi tebe pobožna in zveličana duša, vzbujena k večnemu veličastvu po kratkem smertnem spanji? Ali te ne slavi kot svojega dobrotnika in vodnika iz solzne doline v nebeško večno življenje? Mar si nisva brata in oba nevidna poslanca enega Očeta? Zdaj pa še reci, da tvoja naloga ni enaka mojej nalogi!“

Veselo povzdigne smertni angelj svojo glavo, černe oči se mu zasvetijo in z rajskim nasmehljajem pogleda v obličje svojemu tovaršu. Objame ga in z gorkim poljubom poterdi besede njegove.

Matilda Tomšič.

S e r c u.

Upaj serce v težavi,

Saj bo prišel boljši čas;

On, ki čuje v višavi,

Vslišal tudi tvoj bo glas.

Pride žalost al nádlóga

Skleče rane te peko;

Terdo upaj le v Bóga

On nadlog te rešil bo!

F. Šetina.

Brezskerbni mlinar.

(Pravljica.)

Popotoval je nekega dne kralj po svojej deželi. Nekega jutra pride do mlinarske hiše ter vidi na hišnih vratih zapisane te-le besede: „Živim brez skerbi!“ Še tisti dan pokliče kralj mlinarja k sebi in ga vpraša, kako da more kaj takega na svoja vrata zapisati, ker še on, kakor kralj, ne bi mogel kaj takega reči od sebe. Mlinar pa odgovori: „Je že takó in nič drugače.“ — „No“ reče potem kralj, „če je tako, pridite torej jutri zjutraj k meni, hočem vam tri vprašanja dati. Ako mi na vsa tri vprašanja dobro odgovorite, potem vašim besedam rad verjamem.“ — Drugo jutro pride mlinar h kralju in poterka na vrata. „Dobro jutro, prijatelj,“ reče kralj, „povejte mi kaj sem ravno zdaj mislil?“ No to je prav lahko uganiti; mislili ste: „Zdaj pride mlinar!“ „Dobro, uganili ste,“ reče kralj. — Potem ga kralj pelje ven pred vrata in mu ukaže čez nekaj časa na vrata poterhati. Mlinar stori, kakor se mu je ukazalo in poterka. „Noter!“ oglasi se kralj. Mlinar stopi v sobo in kralj ga vdrugeč vpraša: „Povejte mi kaj sem bil jaz vzdignil med tem, ko ste bili vi zunaj pred vratmi.“ — „Jezik“ odgovori priprosti mlinar. „Tudi to ste uganili“ reče kralj. „A zdaj mi povejte še to, kako težka je luna?“ „Štiri četertinke“ odgovori mlinar, in če mi tega ne verjamete, pojdite jo sami tehtat.

Kralj se nasmeje in pravi: „Dobro ste se odrezali; če ste z vsem tako hitro pri kraji, potem ni čuda, da živite brez skerbi.“ Kralj ga potem še bogato obdarí, in mu obljubi vedno prijateljstvo.

J. K.

M a t e r n o   s e r c é .

Neki mladeneč, kateri se je bil že v svojih mladih letih v ptujo deželo podal, pride zopet domú. Obraz mu je bil od solnca ves ožgan in lasje so bili dolgega potovanja polni prahú. Ko pride v svojo domačo vas, vglada zunaj vasí soseda, s katerim sta si bila poprej velika prijatelja. Toda sozed ga ne pozna, kajti solnce je mladencu obraz preveč ožgalo. To se milo stori mladencu in bridke solze se mu vderó po bledih licih. — Gre naprej in vglada svojo sestro, ki je ravno gledala skozi odperto okno na domači vertec, v katerem sta se nekdam tako prijetno igrala in skupaj cvetlice sadila. Prav prijazno jo pozdravi. Pa glej! tudi sestra ga ne pozná, kajti pekoče solnce je bratu obraz preveč ožgalo in težko ga je bilo poznati. Mladencu je bilo zdaj še težje pri serci, ko vidi, da ga še celó njegova lastna sestra več ne spozná. — Ko gre dalje, sreča svojo mater, ki je ravno iz cerkve šla. „Bog vas sprejmi“ reče in nič drugega. Pa glej! mati ga je berž spoznala, oklene se mu okrog vratú in ga z gorkimi poljubi pritiska na svoje vroče serce.

Naj ves obraz ti solnce še tako ožgé
Spoznalo vendar materno te bo sercé.

Dragotin Štr.

Binkošti.

Meseca maja, ljubi otroci, praznujemo dva posebno velika praznika: vnebohod našega gospoda Jezusa Kristusa in pa duhovo ali binkošti. Posebno so binkošti vesel in imeniten praznik, katerega vam hočem tukaj le ob kratkem razložiti. Binkoštni praznik obhajamo v spomin prihoda sv. Duha, ki je tretja osoba v svetej Trojici. Ta praznik pade vselej na nedeljo. Naša navadna beseda „binkošti“ je izpeljana iz greške besede „pentekoste“ in pomeni petdeseti; binkoštni praznik je namreč petdeseti dan po vstajenji Gospodovem. Po nekaterih slovenskih krajih pa imenujejo ta

dan tudi duhovo, kar je našemu jeziku in pomenu tega praznika gotovo boljše in primerniše. Duhovo je tretji najvišji praznik cerkvenega leta, kajti na ta dan, ljubi otroci, so se spolnile besede Gospodove, ki je je govoril po svojem

vstajenji apostelnom rekoč: „Učitelj sv. Duh pa, katerega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bode učil vse in vas opomnil na vse, karkoli sem vam rekel.“ Spolnilo se je tedaj to sladko obetanje Gospodovo, spolnilo na veseli in imenitni dan, katerega bomo obhajali 19. dné maja meseca. Na ta dan so bili namreč aposteljni Jezusovi zbrani v nekej hiši v Jeruzalemu, kjer so molili in slavili Bogá. Na enkrat nastane močen vihar, silna burja navalí na hišo in jo stresa. Nad glavami sv. apostelnov pa so se prikazali ognjeni plameni v podobi razdeljenih jezikov in vsi so bili napolnjeni s sv. Duhom, ki je duh resnice in učenosti, katerega jim je Jezus pred svojim vnebohodom poslati obljubil. Po tem sv. Duhu so bili aposteljni prerojeni popolnoma; njih um je bil razsvetljen tako, da so na enkrat umeli ves nauk Jezusov in so govorili v jezikih, katerih se nikdar niso učili. Tudi serce se jim je razgreló z nebeškim ognjem in postali so hrabri in krepki tako, da se odslej niso več bali svojih sovražnikov in so brez strahú začeli oznanovati Jezusov nauk. — Apostelj sv. Peter stopi pred zbrano množico judov ter jim oznanuje s krepko besedo križanega in veličastno vstalega mesija; priporoča jim sv. kerst in pokoro, ako želé zadobiti odpuščenje svojih grehov. Njegove po sv. Duhu navdahnjene besede niso bile zastonj; kajti še tisti dan je sprejelo Kristusov nauk in se dalo kerstiti okoli tri tisoč duš.

Ljubi otroci! ravno taisti sv. Duh, ki je razsvetlil um in z nebeškim ognjem razgrel serce apostelnov, predira pa tudi še dandanes v dno člo-

veškega serca, ter vse, karkoli je v ljudéh dobrega, vse je njegovo delo, njegov dar. Zahvalite se torej večkrat dobrotljivemu Bogú za to neizmerno ljubezen in prosite sv. Duha posebno za dragoceni dar modrosti in umnosti, brez katerih ne moremo Boga prav spoznati, pa tudi ne pobožno in bogaboječe živeti, ter pomnite, da še noben človek ni moder, ako veliko vé in zná, marveč moder je le tisti, ki živi in dela le za nebesa, za katera moramo posebno v sedanjih slabih časih vedno biti pripravljene na boj. Vsa učenost in jeziki celega sveta ti ne pomagajo kratko in malo nič, ako ne znaš obračati svojega življenja tako, da izveličaš samega sebe in postaneš srečen po kratkem našem življenji, ki je v vednej nevarnosti, kakor kaplja na veji.

T.

O spomladnem jutru.

Je dan se napočil

Nebó se žari,

In tēma v dolinah

Pred svitom beži;

In sapica zdrava

Po cvetkah pihlja,

V drevji med listi

Prijazno šepa.

Vse to me spominja:

Ljubiti Boga.

Zdaj megla se vzdigne

V višave zgubi,

In gore visoke,

— Tud gričeki vsi —

Se v svitu bliščijo

Je zōra zlatí.

In čuj! kak zvonjenje

Se s cerkvic glasí,

Dobrote nas božje

Hvaliti budi.

Veseli se tički

Po drevji zbudé,

Ferfraje po vejah

Glasnò žvergolé.

Po gorah zelenih

Se serne podé,

V vodi pa ribe,

Tam žužki brenčé,

Očeta v nebesih

Slaviti učé.

Z' za gore na nebu

Se solnce blišči,

Ki sadje in žito

Zori, rumení.

V dólíh na tratah

Pastirji mladi

Pojejo pri čredah

In piskajo si.

Oj božje ljubezni

Se vse veseli!

Stopivši na goro

In vglédat' vse to,

Se čutja tud' v meni

Hvaležna vnemó.

Serce se mi širi

Skerbi je prostó,

Na lehkíh perotih

Se vzdiga v nebo;

Molitev slavilno

Daruje Bogu.

P. Gros.

Oživljena cvetlica.

Cvetlica na skali

Vsa véla je stala,

O suši prehudej

Glavó pobešala.

Ko deklica nežna

Tam rev'co zapazi,

Jo varno izkoplje

In v vertec prestavi.

Tu pridno prilija

Jej s hladno vodicó,

In zbuja, oživlja

Nedolžno sestrico.

In pisana cvetka

Je urno krepela,

Se krasno razcvetla

Hvaležno duhtela.

P. Gros.

Pririodopisno-natoroznansko polje.

Rujavi hrošč.

Rujavi hrošč ali navadni keber (*Melolontha vulgaris*), katerega vsi prav dobro poznate, spada med one živali, ki je imenujemo žuželke. Kaj so žuželke in kako se spreminjajo, to ste slišali v zadnjem številu „Verteca“. Danes vam hočem le nekoliko povedati o našem navadnem hrošču, ki se prikaže konec meseca aprila ali v začetku meseca maja, t. j. ob času, ko večidel že vsa naša drevesa listje poganjajo. Otroci imajo tega hrošča zeló radi, ter ga tudi prav dobro poznajo. Truplo je črne barve; na zadku pa vidimo sedem, roženastih, černih, belopikastih obročkov. Gornji krili ste terdi, rudečorjavji; pod temi ste pa zopet dve mrežasti, previdljivi krili, s katerimi leta. Na glavi ima dve rujavi tipalnici, ki imate na odebeljenem koncu šopek mahalčastih listkov. Nog ima šest z ostrimi krempljci, s katerimi se po drevesnem listju poprijemlje in okleplje. Po dnevi sedi večidel po drevesnem listju ali mladikah prav mirno, kakor bi spal, in se lahko pobere ali otrese; zvečer pa glasno brenčaje s svojimi tovarši okoli roj. — Ta hrošč je največi sovražnik kmetijstva, ker nam objeda drevesno listje, cvetje in mlado sadje, ter tako veliko škode naredi, posebno ako se pokaže v velikih tropah, kar se navadno vsako četrto leto zgodi. Hrošči se sicer kmalo zopet zgubé v zemljo, od koder so prišli, ležejo jajca in kmalu potem poginejo. Iz jajčic se pa čez kake 4—6 tednov izležejo červom podobne ličinke ali ogerci (podjédi), ki se redé s koreninami različnih rastlin in so zeló požrešni. Ti červi prerijejo zemljo na vse strani in ponavljajo to jako škodljivo delo 3—4 leta. Naposled so podobni 2 palca dolgim, rumenkastobelim, členastim červom (glej podobo), ki imajo na prvih treh obročkih po 3 pare nog. Na koncu četrtega poletja se zarijejo skorej seženj globoko pod zemljo, se zapredejo v mešičke in na spomlad se potem prikažejo kot popolni hrošči. Iz tega menda lahko umejete, zakaj se ravno vsako četrto leto prikaže toliko hroščev. Ako se ne motim, bode ravno letos tako imenovano „hroščevo leto“ in hroščev bomo imeli zopet v neizmernem številu. — Otroci! ako želite, da bote imeli v jeseni kaj sadja, že zgodaj se spravite nad tega sovražnika in pokončujte ga kolikor morete in znate. Zjutraj zgodaj in zvečer v hladu otrešajte marljivo drevje, in hrošči vam bodo padali kakor orehi na rjuho ali plahto, katero ste razgernili pod drevo. Vse take hrošče poberite potem v kak žakelj in poparite je s kropom, da poginejo. — Ogerci ali podjédi se pa še najlože zatarejo, ako se zemlja marljivo prekopava. Na ta način se ta merčes spravi na zemljino poveršje in vrane, kavke, škerjanci in razni drugi tiči je pozobljejo. Tedaj otroci! rok ne smemo križema držati, ako hočemo, da bomo imeli v jeseni kaj jesti!

Razne stvari.

Drobtina.

(Nekaj za sedanje brezbožnike in mlačneže do sv. cerkve.) Anton Günther, grof Oldenburški, je bil vsako nedeljo in vsak praznik pri — devetih cerkvenih pridigah, in sicer pri štirih v dvornej, pri petih pa v mestnej cerkvi. Marsikdo znabiti tega ne bo verjel, pa je vendar bilo tako. Grof se je pri vsem tem počutil prav dobro; dosegel je sivo starost blizu 84 let in je vladal svoje podložnike 63 let (1603—1667) tako mirno in srečno, da celó 30letna voj-ska, ki je skorej vse druge nemške dežele žalostno pokončala, njegove deželice ni zadela.

Kratkočasnice.

* Učitelj se pritoži nekej materi, da je njena hčerka zeló lena in neubogljiva. „Sama ne vem“ reče na to mati, „kaj čem ž njo začeti; za besedo

ne mara nič, ako jo pa tepem, boli revico.“

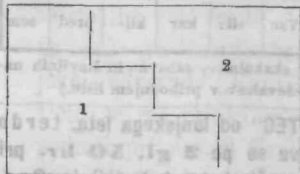
* Nekega jutra po zimi je kuhala starejša sestra zajuterk v kuhinji. Nje najmlajša sestrica stopi v samej srajčici in v očetovih šlebedrih v kuhinjo trepetaje po vsem životu od hudega mraza. „Ali mi ne greš koj v hišo“ reče starejša sestra vsa prestrašena, „da se mi ne prehladiš v takem mrazu.“ „O ne bom se prehladila ne“ reče mala nespametnica, „vsaj imam očetove šlebedre.“

* Nekdaj je bilo slovenskim otrokom prepovedano v šoli med seboj slovenski govoriti. Nek učenec vstane ter zatoži svojega tovarša, da se ta slovenski smeje.

* V nekem kraji so najeli za drugi razred novo šolo. Otroci so bili z majhnimi izjemki skorej vsi od slovenskih staršev, molili pa so pred in po nauku le nemški. Nekdo vpraša učenca zakaj nemški molijo? Učenec odgovori: „Lastnik hiše je po rodu terd Nемеc in v tem poslopji Bog ne razume slovenski!“

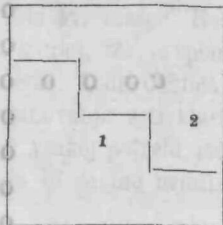
Rešitev zabavne naloge v 4. listu „Verteca.“

A.

Iz podobe A se izrežeta dva kosca (1, 2) in se zložita, kakor kaže podoba B.

B.

To nalogo so práv rešili: Gosp. Jos. Benedek, učit. pri Sv. Ivanu; Jan. Svetina, bogosl. v Ljublj. A. Berčič, podučit. v Starem tergu poleg Loža; Anton Gutnik, Aleksander Martinec in Dav. Škrlič, dijaki v Ljubljani. — Gospa Jozepina Globočnikova v Ljublj. in Julijana Gombač, v Motovunu na Krasu.

Rešitev številne naloge.

Kerčmar je prinesel 81 jajec na mizo; kajti samo to število se dá do 100 na več delov popolnoma razdeliti, a drugo nobeno. Dijaki so tedaj delili tako-le:

1. dijak je delil $27 + 27 + 27 = 81$; ostalo je še 54 jajec.
  2. dijak je delil $18 + 18 + 18 = 54$; ostalo je še 36 jajec.
  3. dijak je delil $12 + 12 + 12 = 36$; ostalo je še 24 jajec.
- Vsi trije dijaki $8 + 8 + 8 = 24$.

P prvi dijak je dobil $27 + 8 = 35$ jajec.

Drugi dijak je dobil $18 + 8 = 26$ jajec.

Tretji dijak je dobil $12 + 8 = 20$ jajec.

Vseh jajec skupaj 81.

To nalogo so prav rešili: Gosp. Jan. Svetina, bogosl. v Ljublj.; Mat. Rant, učit. v Ternovem pri Mr. Bistrici; Ljud. Vašič, okr. zdravnik v Trebnem; Ant. Berčič, podučit. v Starem tergu p. Loža; Ambrož Poniž, učit. v Črnenkalu na Terž.; M. B. cerkovnik na Hribu; Ant. Gutnik, Alek. Martinec, Dav. Škrlj in Ant. Mahkovec, dijaki v Ljublj.; Ign. Borštnik, uč. v Ljublj.; Iv. Kožlin, v Biljani na Terž. — Gospodičine: Ana Hafnar, na Gerlovi; Julijana Gombač, v Motovunu na Krasu in Mat. Tomšič, v Trebnem.

Zabavna naloga.

(Priobčil A. Poniž.)

Bogat knez je imel edino hčer, katerna mu je pa že mlada umrla. V njen spomin je napravil na grobu križ iz samih dragih diamantov. Da bi pa kdo križa ne ukradel, postavil je čuvaja. Križ pa je bil tako napravljen (glej podobo.) Ako namreč drage kamne na tem križu šteješ, dobiš jih od A do B ravno 9; od A do C tudi 9, in ravno tako od A do D tudi 9; tedaj od spodej navzgor, kakor tudi od spodej na desno in levo, šteješ zmiraj le po 9 kamnov. Knez je prišel vsaki dan in je drago kamenje preštel, da bi mu ne bil kteri vkraden. — Nekega dne pa je zviti čuvaj premišljeval, kako bi kneza opeharil, in glej! zvita buča jo ugane. Vzel je s križa dva diamanta tako, da pri vsem tem je knez vendar na vse poprej omenjene strani 9 naštel ter čuvaja za najbolj poštenega človeka imel. — Kaj pravite, kako je vendar to mogoče?

B

O

O

O

O

C O O O O O O O D

O

O

O

O

O

A

Številni nalogi.

(Priobčil G. Vižmarski.)

I. Neka družba šteje 2krat toliko moških kakor ženskih oseb. Čez nekaj časa potem

odide šest moških oseb s svojimi ženami, in ostalo je še 5krat toliko moških, kakor ženskih oseb. — Koliko mož in koliko žen je bilo v začetku?

II. Blaž in Tone imata vkup 3500 gl. in sicer: Ako bi dal Blaž Tonetu od svojega premoženja 150 gl., imela bi potem oba enako. — Koliko ima vsak?

Skakalnica.

(Priobčil Hrabroslav — ar — n.)

Ka-	per-	so-	le-	sve-	Meč	se	in
je	ze;	ta;	se	v pre-	kar	dar	tri.
vi	mor	tre-	si	har.	že	va	re
Vse	va-	Vil-	pri-	pe-	Zbe-	dim	po-
žil	je	pot	no	v gla-	pla-	mo-	ti,
nje;	kar	la-	ta!	dem,	ma-	gos-	Vse
og-	Zlo-	di,	se	kar	Jaz	le-	če
ho-	Pred	Vse	sil:	kar	kli-	pred	sem

(Rešitev skakalnice, zabavne in številnih nalog, in imena reševalcev v prihodnjem listu.)

„VERTEC“ od lanskega leta, terdo vezan, dobiva se po 2 gl. 50 kr. pri gg. Jan. Giontini-tu bukvarji in Rad. Mihelaču knjigovezu v Ljubljani. Priporočamo ga posebno birmenskim botrom za darila. Z „VERTECEM“ bodo naredili svojim birmancem gotovo vesel spominek na isti dan, ki se šteje med najimenitnije dneve našega življenja.

Za LISTNICO nam je danes primanjalo prostora, tedaj prihodnjič. „VRED.“

Izdatelj, založnik in vrednik Ivan Tomšič. — Tisk Egerjev v Ljubljani.